

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI
 În compunerea prevăzută de art.24 din Legea nr.304/2004

Decizia civilă nr. 1

Dosar nr. 3177/1/2012

Ședința publică de la 14 ianuarie 2013

PREȘEDINTE : I B Președintele Secției de contencios
 administrativ și fiscal
 C S - judecător
 G L - judecător
 A G N - judecător
 I M C - judecător
 N V - magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de I. B. E. împotriva hotărârii nr. 1/P din 8 februarie 2012 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori.

La apelul nominal s-au prezentat: recurentul I. B. E. personal și intimatul Consiliul Superior al Magistraturii reprezentat de inspectorul C. I., din cadrul Inspecției Judiciare.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei de către magistratul asistent, arătându-se că recurentul a depus un set de înscrisuri, menționate în cererea de probe formulată (filele 166 – 283).

S-a mai referit că Inspecția Judiciară a atașat la dosar note scrise (filele 284 – 291).

Înalta Curte a constatat că nu sunt de examinat chestiuni prealabile și că recursul este în stare de judecată și l-a pus în dezbaterea părților.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, modificarea hotărârii atacate și, pe fond, respingerea acțiunii disciplinare exercitate împotriva sa, detaliind motivele expuse în scris.

În acest sens, recurentul a susținut că, în mod eronat, Secția pentru procurori i-a reținut în sarcină săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art.

99 lit. d) și lit. h) teza a II-a din Legea nr. 303/2004, întrucât faptele ce i-au fost imputate nu ar exista în materialitatea lor.

Consideră recurentul că instanța de disciplină i-a încălcat dreptul constituțional la liberă exprimare și că, prin afirmațiile cu totul generale pe care le-a formulat în mass-media, nu a nesocotit nicio prevedere legală referitoare la confidențialitatea unor acte sau lucrări de urmărire penală, Secția însăși neindicând în mod explicit ce act ar avea un asemenea caracter.

În opinia sa, încadrarea juridică a pretinselor abateri disciplinare nu este conformă cu hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii adoptată la data de 16 decembrie 2011, care a aprobat nota înregistrată sub nr. .../IJ/.../SIJ/.../SIP din 16 decembrie 2011 și nici cu opinia Plenului Consiliului Superior al Magistraturii exprimată în comunicatul de presă din 5 septembrie 2012, referitoare la Convenția de la Havana pentru prevenirea crimei.

Recurentul a arătat că angajarea răspunderii sale disciplinare s-a făcut în temeiul unui probatoriu incomplet, pătinitor și ambiguu, folosindu-se mijloace de probă ce nu privesc cauza disciplinară, ci se refereau la o cauză penală.

A menționat că, la stabilirea elementelor constitutive ale faptelor în discuție, Comisia de disciplină și Secția pentru procurori au avut în vedere puncte de vedere diferite și contradictorii.

De asemenea, recurentul a precizat că, așa cum a reținut și instanța de disciplină, a fost imputernicit verbal de către prim procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul O... să dea informații și că acest lucru l-a și făcut, rezumându-se la informații cu caracter general, care prin conținutul lor nu au afectat buna desfășurare a urmăririi penale.

În acest context, magistratul a subliniat că inculpatul A..., S... și alții au fost condamnați la pedepse privative de libertate de 7 ani și jumătate, ceea ce ar infirma, după părerea sa, soluția instanței disciplinare, deoarece:

- inculpatul A... S... nu a fost cu nimic vătămat în drepturile sale procedurale;
- urmărirea penală a fost efectuată cu respectarea dispozițiilor Codului de procedură penală;
- nu s-a constatat nulitatea absolută sau relativă a vreunei probe, toate mijloacele de probă fiind administrate în mod legal și cu respectarea drepturilor părții vătămate;
- toate aceste aspecte atestă că urmărirea penală nu a fost afectată în niciun mod, nefiind dezvăluite surse confidențiale, pentru că procurorul nu ar folosi asemenea surse.

În continuare, recurentul a menționat și a argumentat că, în opinia sa, faptele pentru care i-a fost atrasă răspunderea disciplinară nu întrunesc

307

elementele constitutive ale abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. d) teza a II-a și lit. h) din Legea nr. 303/2004, cu referire la existența laturii obiective, a laturii subiective, precum și a legăturii de cauzalitate dintre fapta săvârșită și rezultatul produs.

A susținut că, urmare aprecierilor subiective exprimate prin comunicatul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nesusținute de realitatea juridică sau faptică și care au întreținut o campanie defăimătoare, de natură să-l discrediteze profesional și moral, și-a exercitat dreptul la replică, în conformitate cu prevederile art. 19 din Codul deontologic, informând mass-media cu privire la acuzele ce i-au fost aduse.

În concluzie, recurentul a solicitat admiterea recursului astfel cum a fost formulat și a depus la dosar note scrise (filele 293 – 302).

Având cuvântul, intimatul, prin reprezentant, a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, cu referire la considerentele expuse în întâmpinare și în notele scrise depuse la dosar.

S-a arătat că, în mod legal, instanța de disciplină i-a aplicat recurentului pârât sancțiunea disciplinară prevăzută de art. 100 lit. c) din Legea nr. 303/2004 pentru săvârșirea abaterilor prevăzute de art. 99 lit. d) și lit. h) din Legea nr. 303/2004.

Privitor la prima abatere disciplinară, inspectorul judiciar a susținut că magistratul recurent omite să precizeze că a furnizat presei și informații care nu aveau legătură cu dosarul nr. /P/2011 având ca obiect infracțiunea de tentativă de omor, dosar în care există proces-verbal de redare rezumativă a convorbirilor telefonice, încheiat la data de 20 februarie 2011.

În continuare, același reprezentant a arătat că respectivele informații au fost obținute în dosarul menționat, dar făceau parte din categoria interceptărilor și înregistrărilor care nu au legătură cu cauza și care trebuiau păstrate la sediul parchetului până la soluționarea definitivă a acesteia de către instanță, conform art. 91² alin. (4) din Codul de procedură penală.

Cât privește definirea noțiunii de confidențialitate, reprezentantul intimatului apreciază că nu se poate pune o asemenea problemă, în măsura în care nici urmărirea penală nu se prevede că ar avea acest caracter și, totuși, actele și lucrările întreprinse în această etapă nu sunt date publicității.

Relativ la abaterea disciplinară reglementată de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004, s-a menționat că încă din luna decembrie 2010, în ședința de lucru, i s-a adus la cunoștință recurentului, alături de ceilalți procurori, conținutul Ordinului procurorului general nr. 116/2007, iar în ședința de lucru din februarie 2011 i s-a atras atenția în mod deosebit să nu furnizeze informații din dosare mass-mediei.

Având cuvântul în replică, recurentul a precizat că anterior datelor de 20 februarie și, respectiv, 24 martie 2011, conducerea Parchetului de pe lângă Tribunalul O l-a desemnat să dea informații cu privire la producerea unor evenimente deosebit de grave, fapt dovedit prin articolele apărute în mass-media în perioada respectivă și pentru care nu i s-a angajat răspunderea disciplinară.

A completat arătând că, la 24 martie 2011 nu era necesar să aibă autorizarea prim procurorului, întrucât la acea dată se terminase urmărirea penală, urmând să întocmească rechizitoriul. Mai mult, la data indicată sesizase SRI-ul pentru încetarea interceptării convorbirilor telefonice, inculpatul fiind transferat la Penitenciarul C. și fiind pus sub urmărire numai telefonul arestului, în scopul aflării corpului delict.

Consideră recurentul că informarea presei s-a făcut pentru a scoate în evidență activitatea pozitivă a Parchetului de pe lângă Tribunalul O și nu a urmărit în niciun mod, nici cu intenție, nici din culpă, să încalce prevederile ordinului nr. 116/2007, neputând să-și afecteze, astfel, propria muncă, istovitoare, de 2 ani, care i-a fost, practic, „furată”.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față, constată următoarele;

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru procurori la data de 16 iunie 2011, Comisia de disciplină pentru procurori a solicitat Secției ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună aplicarea uneia din sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pârâtului procuror I. E., din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul O., pentru săvârșirea abaterilor disciplinare constând în nerespectarea confidențialității lucrărilor care au acest caracter, precum și exercitarea funcției din gravă neglijență, prevăzute de art. 99 lit. d) și h) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori, prin hotărârea nr. 1/P din 8 februarie 2012, a admis acțiunea disciplinară și, în baza art. 100 lit. c) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a aplicat procurorului I. E. sancțiunea disciplinară constând în mutarea disciplinară pentru o perioadă de 3 luni la Parchetul de pe lângă Tribunalul M., pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. d) și h) teza a II-a din legea menționată.

Analizând materialul probator administrat, atât în timpul cercetării disciplinare, cât și ulterior, de către Secția pentru procurori în mod nemijlocit, instanța de disciplină a reținut cele ce succed.

1) În ceea ce privește abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. d) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a constatat că, în perioada septembrie 2009 – 22 martie 2011, pârâtul procuror I. E. a fost delegat să efectueze urmărirea penală sau să supravegheze cercetările într-un număr de 11 dosare penale, având ca obiect diferite fapte penale comise de A. S., zis B. M., sau de rudele acestuia. În vederea instrumentării unora dintre aceste cauze penale, pârâtul procuror a dispus, prin ordonanță provizorie, interceptarea convorbirilor telefonice efectuate de către învinuitul A. S.

La data de 18 februarie 2011, pârâtul procuror a fost desemnat să instrumenteze dosarul nr. /P/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul O. privind, de asemenea, pe A. S., cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 20 din Codul penal, raportat la art. 174 alin. (1) – art. 175 alin. (1) lit. c) și i) din Codul penal și art. 321 alin. (2) din Codul penal. Prin ordonanță provizorie din data de 18 februarie 2011, ora 10³⁰, pârâtul procuror a dispus interceptarea convorbirilor telefonice efectuate de către învinuitul A. S.

Prin încheierile de ședință nr. 4 din 21 februarie 2011, nr. 6 din 3 martie 2011 și nr. 7 din 4 martie 2011 ale Tribunalului O., au fost confirmate aceste ordonanțe emise de către pârâtul procuror, fiind autorizată totodată interceptarea și înregistrarea convorbirilor purtate de către S. A. până la data de 1 aprilie 2011 și, respectiv, 2 aprilie 2011.

În esență, în cuprinsul încheierilor, Tribunalul O. a reținut că, din convorbirile interceptate, au rezultat indicii în legătură cu „efectuarea unor demersuri repetate și insistente pentru a-l scoate din arest pe inculpat, prin obținerea pe căi frauduloase a unui înscris medical care să ateste în mod fraudulos că suferă de diverse afecțiuni medicale, precum și oferirea unor sume de bani la diverse persoane în același scop al punerii sale în libertate și al exonerării de răspundere penală”.

Totodată, Tribunalul O. a reținut și existența indicilor referitoare la „demersuri repetate și insistente de influențare a martorilor prin oferirea de sume de bani acestora pentru a-și schimba declarațiile, în sensul susținerii apărărilor formulate de învinuiți și ascunderii identității participanților la comiterea infracțiunii”.

Instanța de disciplină a apreciat că aceste argumente au conferit indubitabil caracter confidențial informațiilor obținute de pârâtul procuror.

La data de 3 martie 2011, pârâtul procuror a întocmit procesul-verbal de redare rezumativă a convorbirilor interceptate de la postul telefonic, în perioada 28 februarie 2011 – 1 martie 2011, în baza ordonanței provizorii din data de 28 februarie 2011, iar, la data de 4 martie 2011, au fost redată rezumativ și convorbirile purtate în mediul ambiental.

S-a reținut că, anterior întocmirii proceselor-verbale de redare rezumativă a convorbirilor interceptate, începând cu data de 20 februarie, în mass-media au fost publicate mai multe articole conținând afirmațiile procurorului de caz, I. E., referitoare la: posibila preluare a dosarului nr. /P/2011 și a celorlalte aflate în curs de urmărire penală privind pe inculpatul A. S. la parchetul ierarhic superior; obținerea de acte medicale contra cost, din care să rezulte că inculpatul nu suportă regimul de detenție; eventuala implicare a lui B. M. în instrumentarea cauzei; determinarea părții vătămate A. de către inculpat, prin intermediul rudelor, să-și retragă plângerea penală, contra sumei de 200.000 Euro; dezvăluirea faptului că în cauză au fost folosiți martori sub acoperire.

Secția a mai reținut că informațiile obținute de pârâtul procuror din exploatarea autorizațiilor emise de instanța de judecată privind dosarele pe care le avea în curs de soluționare au apărut în mai multe cotidiane și la posturi de televiziune.

S-a apreciat că latura obiectivă a abaterii disciplinare, respectiv nerespectarea confidențialității lucrărilor care au acest caracter, prevăzută de art. 99 lit. d) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constă în acțiunea pârâtului procuror I. E. de a aduce la cunoștința unor persoane neautorizate aspecte ce rezultau din punerea în aplicare a unor autorizații de interceptare, care, prin natura lor, implică, fără echivoc, păstrarea confidențialității datelor ce reieșeau din aceste interceptări, activitate care era în curs de derulare.

Prin acțiunea sa de a furniza presei informații rezultate din punerea în aplicare a autorizațiilor de interceptare emise de către instanță, instanța disciplinară a considerat că pârâtul procuror a încălcat obligația profesională de a apăra confidențialitatea lucrărilor.

Cât privește caracterul confidențial al informațiilor furnizate de pârâtul procuror reprezentanților mass-media, cu referire la aspectele esențiale ce țineau de soluționarea dosarelor penale aflate pe rolul Parchetului de pe lângă Tribunalul O., privind pe învinuitul S. A., s-a reținut că este dat de faptul că acestea nu fuseseră încă materializate într-un proces-verbal de redare rezumativă, care poate constitui mijloc de probă, conform dispozițiilor art. 91² alin.

(3) din Codul de procedură penală, activitate care s-a realizat ulterior, la data de 3, respectiv, 4 martie 2011.

Sub aspectul laturii subiective, Secția a reținut că pârâtul procuror I. E. a acționat cu intenție indirectă, în sensul că a prevăzut rezultatul faptei sale și a acceptat posibilitatea producerii lui. Prin aducerea la cunoștința publicului a unor aspecte ce rezultau dintr-o activitate procedurală ce presupune confidențialitate, procurorul a acceptat posibilitatea ca desfășurarea urmăririi penale să fie afectată.

În aprecierea vinovăției pârâtului procuror s-a pornit de la standardele de conduită profesională impuse procurorilor prin prevederile Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Consecința imediată a conduitei pârâtului procuror I. E. a fost apreciată ca fiind reprezentată de afectarea desfășurării în bune condiții a activității de urmărire penală în dosarele instrumentate, dosare privindu-l pe învinuitul S. A.

În același context, s-a reținut că, urmare afirmațiilor procurorului I. E., apărute în presa locală și centrală, procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel C., prin rezoluțiile nr. //II/6/2011 din data de 14 martie 2011, nr. //II/6/2011, nr. //II/6/2011 și nr. //II/6/2011 din data de 24 martie 2011, a dispus, în temeiul art. 209 alin. (4)¹ din Codul de procedură penală, preluarea dosarelor penale aflate în curs de soluționare la pârâtul procuror, înregistrate la Parchetul de pe lângă Tribunalul O. și înregistrarea acestora în evidența secției de urmărire penală a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel C., datorită „suspiciunilor emise în spațiul public privind soluționarea obiectivă a cauzelor”.

2) Cu privire la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. h) din **Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare**, sub aspectul laturii obiective, instanța disciplinară a reținut că fapta pârâtului procuror I. E. constă în încălcarea dispozițiilor imperative ale Ordinului nr. 116 din 24 mai 2007 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, privind desfășurarea activității de relații cu mass-media în cadrul Ministerului Public și ale art. 4 din „Ghidul de bune practici pentru cooperarea între instanțe, parchetele de pe lângă acestea și mass-media” adoptat de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii prin Hotărârea nr. 277 în ședința din data de 13 aprilie 2006.

Instanța de disciplină a apreciat că și în ipoteza în care pârâtul procuror ar fi fost împuternicit verbal de prim procurorul C. O. să dea informații, acesta ar fi trebuit să se rezume la informații cu caracter general, care, prin conținutul lor, să nu afecteze buna desfășurare a urmăririi penale.

Aplicând criteriul obiectiv, stabilit de doctrină și jurisprudență pentru aprecierea culpei, la segmentul de activitate pe care îl presupune înfăptuirea actului de justiție, Secția a stabilit că etalonul trebuie să fie cel al „procurorului diligent”, care acționează cu grijă față de interesul public de înfăptuire a justiției și de apărare a intereselor generale ale societății, care își subordonează comportarea sa exigențelor ce decurg din îndatoririle profesionale și normele deontologice ce trebuie să le respecte.

În speță, la aprecierea vinovăției pârâtului procuror s-a pornit de la standardele de conduită profesională impuse procurorilor de art. 12 din Codul deontologic, de art. 62 alin. (2) și (3) și art. 64 alin. (1) și (2) din Legea nr. 304/2004.

Întrucât din materialul probator administrat în cauză, Secția a constatat că fapta pârâtului procuror I. E. întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. h) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu s-a putut reține, astfel cum a solicitat procurorul pârât incidența în cauză și a dispozițiilor art. 12 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, care au o sferă mai largă de aplicabilitate.

La individualizarea sancțiunii aplicate, Secția a avut în vedere împrejurările, gravitatea concretă, consecințele faptelor săvârșite de pârâtul procuror, precum și natura informațiilor divulgate, ca și caracterul repetitiv al declarațiilor acestuia făcute în spațiul public, în legătură cu mijloacele de probă administrate în dosarele penale privind pe S. A., aflate pe rolul Parchetului de pe lângă Tribunalul C., afirmații de natură să afecteze buna desfășurare a urmăririi penale și să contribuie la decredibilizarea activității Ministerului Public.

S-a reținut, totodată, în circumstanțiere, la dozarea sancțiunii, că pârâtul procuror, la ultima evaluare a activității, a obținut calificativul „foarte bine”, ceea ce demonstrează că activitatea profesională a acestuia s-a desfășurat, anterior, în condiții corespunzătoare.

Împotriva hotărârii pronunțate de Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, a declarat recurs, în termen legal, procurorul I. E., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. (2), raportat la art. 304 alin. (1) pct. 9 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă.

În esență, recurentul a susținut că instanța disciplinară a pronunțat hotărârea atacată pe baza interpretării greșite a dispozițiilor legale invocate, fără a ține seama de situația de fapt și de probatoriul administrat, precum și de practica Înaltei Curți de Casație și Justiție în materie, care a statuat că aplicarea sau interpretarea greșită a legii de către magistrat constituie motive de

nelegalitate, ce pot fi supuse cenzurii în căile de atac prevăzute de lege, neputând forma obiectul unei acțiuni disciplinare. În opinia recurentului, o atare extindere nu ar putea fi posibilă decât cu încălcarea atribuțiilor puterii judecătorești.

1) Referitor la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. d) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, recurentul a susținut următoarele:

Instanța disciplinară, interpretând dispozițiile legale invocate, a extins în mod nepermis conținutul abaterii disciplinare privind nerespectarea confidențialității lucrărilor care au acest caracter, deși legea nu reglementează că probele sau mijloacele de probă administrate într-o cauză penală ar fi documente confidențiale, cu referire și la interceptările și înregistrările audio-video prevăzute de art. 91¹ – art. 95¹ din Codul de procedură penală.

În susținerea acestei opinii, magistratul a invocat prevederile art. 35 din Protocolul de cooperare între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații, Legea nr. 182/2002 și Ordinul nr. 177 din 27 iulie 2010 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție dat în aplicarea acestei legi, Ordinul nr. 1/1/2011 al primului procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul C .

Consideră recurentul că Secția pentru procurori nu avea dreptul să facă aprecieri cu privire la modul în care au fost administrate probele, să califice unele mijloace de probă ca fiind documente confidențiale și nici să se pronunțe dacă activitatea de urmărire penală a fost periclitată. Acest drept l-ar avea numai instanțele de judecată, iar nu și Secția pentru procurori, care s-a transformat astfel „dintr-un organ administrativ într-o instanță de judecată”.

În acest context, recurentul a precizat că, prin hotărârea pronunțată în cauza penală de Tribunalul O ., inculpatul A. S . a fost condamnat la o pedeapsă privativă de libertate de 7 ani și 6 luni, instanța de judecată fundamentându-și soluția pe probele pe care procurorul însuși le-a administrat, fără a se reține vreo încălcare a legii cu privire la acest aspect.

Din aceeași perspectivă, recurentul a precizat că Secția a reținut greșit caracterul confidențial al informațiilor furnizate mass-mediei pentru că acestea nu ar fi fost materializate într-un proces-verbal de redare rezumativă, cu toate că, la dosarul cauzei a depus, în probațiune, procesul-verbal din data de 20 februarie 2011, vizat, aprobat și înregistrat.

Tot astfel, magistratul recurent a arătat că prin afirmațiile formulate public în data de 20 februarie 2011, nu a încălcat principiul confidențialității, întrucât nu a făcut referire la documentele prin care s-au obținut interceptările telefonice, nici la conținutul concret al acestor convorbiri ori la organele care au realizat

interceptarea și nici la actele de procedură prin care martorii au fost audiați sau protejați.

Din acest punct de vedere, procurorul recurent a subliniat că este neverosimilă constatarea instanței de disciplină că prin faptul că a indicat presei, la 20 februarie 2011, că la dosar se află interceptări ale convorbirilor telefonice ar fi periclitat bunul mers al respectivelor interceptări, de vreme ce inculpatul A.

S. fusese prins în seara de 19 februarie 2011 și i se ridicaseră telefoanele, astfel încât, oricum, eventualele convorbiri nu se mai puteau realiza.

Recurentul apreciază că urmărirea penală pe care a efectuat-o nu a fost în niciun mod afectată, deoarece la data de 19 februarie 2011, inculpatului A.

S. i s-au prezentat probele, acesta studiindu-și dosarul alături de avocații săi.

Ca atare, consideră procurorul, fapta nu întrunește elementele constitutive ale primei abateri disciplinare reținute în sarcina sa.

În sprijinul acestor susțineri recurentul a mai menționat jurisprudența Comisiei pentru procurori, precum și comunicatul Plenului Consiliului Superior al Magistraturii din 16 decembrie 2010, prin care și-a însușit nota Inspecției Judiciare privind informațiile apărute în presă, referitoare la stenogramele din unele dosare penale.

2) Referitor la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. h) teza a II-a din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, recurentul a susținut cele ce urmează:

Sub un prim aspect, recurentul a criticat dispozițiile legale menționate din perspectiva lipsei de claritate și previzibilitate, cu referire la prevederile art. 20 alin. (2) din Constituție, ale art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și la hotărârea nr. 1 din 16 decembrie a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În esență, referitor la această a doua abatere disciplinară, recurentul a arătat că, prin hotărârea atacată, s-a dispus sancționarea sa disciplinară printr-o interpretare eronată a normei menționate, întrucât nu s-au analizat elementele constitutive ale abaterii disciplinare în raport cu voința reală a legiuitorului, precum și printr-o greșită apreciere a probelor administrate în cauză.

Consideră magistratul că nu putea fi sancționat disciplinar pentru exercitarea funcției cu gravă neglijență, prin neîndeplinirea obligațiilor de diligență care revin procurorului, pentru un rezultat care nu s-a produs și pe baza concluziei greșite că nu ar fi respectat prevederile Ordinului nr. 116 din 24 noiembrie 2007 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Invocând punctual dispozițiile art. 31 din Constituția României, ale art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ale art. 12 lit. e) și art. 21 din Legea nr. 544/2004, precum și ale art. 3 pct. 2 și art. 4 din Ordinul nr. 116/2007, magistratul a susținut preeminența interesului public în raporturile de drept administrativ, care nu pot constitui, în opinia sa, o justificare pentru îngrădirea unor drepturi garantate constituțional, precum dreptul la informare și dreptul la liberă exprimare.

Relevante din această perspectivă ar fi, în opinia sa, adresa unui cotidian, care confirmă că informațiile pe care le-a furnizat au fost corecte și au mulțumit opinia publică, precum și faptul că, anterior, a fost desemnat de către conducerea Parchetului de pe lângă Tribunalul O. să furnizeze presei informații în cazul producerii unor evenimente, ceea ce a și făcut, fără a i se reproșa încălcarea Codului deontologic și a Ordinului nr. 116/2007, deși a acționat în aceeași manieră. Totodată, ar prezenta relevanță împrejurarea că activitatea sa profesională a fost apreciată cu nota maximă la capitolul „legătura cu mass-media”.

În dezvoltarea criticii privind modul eronat și subiectiv de apreciere a probelor de către Secție, procurorul I. E. a menționat că s-a dat o forță probatorie superioară declarației subiective a martorului C. O., prim procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul O. (cu toate că acesta era autorul sesizării Consiliului Superior al Magistraturii în cauză), în raport cu declarațiile altor patru martori independenți audiați care au confirmat susținerile sale.

În același sens, s-a arătat că faptele comise timp de 10 ani de inculpatul A. S., ca și legătura sa cu familia (M. B.), sunt de notorietate, acesta nefiind niciodată tras la răspundere penală, deși s-au întocmit 88 dosare penale, fapt pentru care activitatea parchetului a fost criticată de mass-media și de opinia publică.

Or, prin munca depusă timp de 2 ani în investigarea infracțiunilor comise de A. S., prin faptul că i s-au putut dovedi faptele și vinovăția, astfel încât acesta a fost tras la răspundere penală și condamnat și prin aducerea la cunoștința opiniei publice a prinderii și reținerii respectivului inculpat, apreciază recurentul că a acționat *„cu grijă față de interesul public, de îndeplinirea justiției și față de apărarea intereselor generale ale societății”*.

În ceea ce privește afirmațiile sale din 24 martie 2011, recurentul a precizat că această „luare de poziție publică” s-a făcut în conformitate cu art. 19 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, sub forma unui drept la replică, urmare „comunicatului insultător și calomnios” al Biroului de presă din cadrul Parchetului general, el percepend măsura preluării dosarelor penale privind pe A. S. ca pe o ingerință în activitatea sa.

De asemenea, a precizat că nu a primit sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii, pe care l-a solicitat public și că, în mod greșit, i s-a atribuit divulgarea anumitor informații, în condițiile în care nu ar exista nicio dovadă în acest sens, iar la respectivele informații au avut acces și alte persoane, care le-ar fi putut furniza ziariştilor.

În concluzie, recurentul a solicitat, **în principal**, admiterea recursului și modificarea hotărârii atacate și, în fond, respingerea acțiunii disciplinare.

În subsidiar (aspect pe care, în concluziile în concluziile expuse oral cu prilejul dezbaterilor pe fond, recurentul nu l-a mai susținut), s-a cerut admiterea recursului, casarea, în totalitate a hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii pentru a se pronunța cu privire la presupusele încălcări ale dispozițiilor art. 12 și ale art. 15 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Printr-un memoriu distinct, depus ulterior la dosar, recurentul I E a cerut să se constate nulitatea absolută a acțiunii disciplinare exercitată împotriva sa, precum și a hotărârii recurate, invocând dispozițiile art. 105 – 108 din Codul de procedură civilă.

În motivarea acestei solicitări, magistratul a reluat anumite aspecte și critici expuse și în motivele de recurs, vizând:

- săvârșirea unor greșeli de judecată de către Secția pentru procurori (și de Comisia de disciplină) în interpretarea și aplicarea art. 99 lit. d) și h) din Legea nr. 303/2004, referitoare la faptul că interceptările nu au fost transcrise într-un proces-verbal (cu toate că acestea fuseseră materializate în procesul-verbal din 20 februarie 2011, aflat la dosar), care ar echivala cu o depășire a atribuțiilor și competențelor Inspecției Judiciare și cu o imixtiune în sfera puterii judecătorești;

- încălcarea principiului independenței procurorului;

- necompetența Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii privind reținerea în sarcina sa a abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. h) teza a II-a din Legea nr. 303/2004, față de lipsa de previzibilitate a acestei norme, în raport cu hotărârea nr. 1 din 16 decembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu art. 20 din Constituția României, cu art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, cu jurisprudența Curții Constituționale și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului.

- nepronunțarea în dispozitivul hotărârii asupra cererii prin care recurentul, prin avocat, a solicitat schimbarea încadrării juridice a faptei prevăzută de art. 99 lit. h) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 în art. 12 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Inspecția Judiciară a depus întâmpinare și note scrise, prin care a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, inclusiv a motivului de recurs

întemeiat pe dispozițiile art. 105 – art. 108 din Codul de procedură civilă și a reiterat situația de fapt și argumentele de drept care, în opinia intimatului, susțin legalitatea și temeinicia soluției adoptate prin hotărârea nr. 1 din 8 februarie 2012 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii.

Analizând hotărârea atacată prin prisma criticilor invocate de recurent, a apărărilor intimatului, precum și a dispozițiilor legale incidente, inclusiv ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul este nefondat, pentru considerentele care vor fi expuse în continuare.

În primul rând, instanța constată că motivele invocate de recurentul pârât în susținerea cererii de constatare a nulității absolute a acțiunii disciplinare și a hotărârii atacate se circumscriu ipotezei reglementate de art. 304 pct. 9 și art. 304 pct. 3 din Codul de procedură civilă, întrucât reprezintă critici referitoare la nelegalitatea și netemeinicia hotărârii Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii și, respectiv, la încălcarea competenței altei instanțe. În acest sens, Înalta Curte constată că niciuna dintre criticile formulate în cererea respectivă nu se circumscriu cazurilor de nulitate reglementate de prevederile art. 105 – art. 108 din Codul de procedură civilă menționate de petent, astfel încât vor fi examinate ca motive de recurs de ordine publică în cadrul cenzurii exercitate pe cale de control judiciar.

Referitor la depășirea competenței și a atribuțiilor legale ale Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară și pretinsa imixtiune în sfera puterii judecătorești, Înalta Curte constată că sunt nefondate criticile formulate de recurent.

Pe de o parte, preținsele erori de judecată, vizând greșita interpretare și aplicare a dispozițiilor legale și a probelor administrate nu pot fi asimilate unei depășiri a atribuțiilor și competențelor atribuite în materie disciplinară structurilor Consiliului Superior al Magistraturii.

Astfel, potrivit art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare: „*Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește, prin secțiile sale, rolul de **instanță de judecată** în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, pentru **faptele prevăzute în Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare**”.*

Întrucât, în speță, cercetarea judecătorească efectuată de către Secția pentru procurori, ca instanță disciplinară, a avut ca obiect săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. d) și h) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 în forma în vigoare la acel moment, se constată, sub un prim aspect, că atât soluționarea acțiunii disciplinare și pronunțarea hotărârii atacate, cât și efectuarea cercetării disciplinare prealabile s-au realizat în limitele atribuțiilor și ale competenței stabilite de lege în sarcina Consiliului Superior al Magistraturii.

Nu poate fi reținută critica recurentului în sensul că intimatul Consiliul Superior al Magistraturii ar fi săvârșit o imixtiune în atribuțiile puterii judecătorești.

Din analiza tuturor actelor și lucrărilor dosarului, rezultă că, nici Comisia de disciplină și nici Secția pentru procurori nu s-au pronunțat asupra legalității modului de administrare a probatoriilor, asupra legalității mijloacelor de probă sau a „tacticii de anchetă” adoptate de recurentul procuror.

Mențiunile cuprinse în acțiunea disciplinară, ca și cele reținute în hotărârea recurată, referitoare la anumite mijloace de probă administrate (de exemplu, la cele prevăzute în art. 91² alin. (2) din Codul de procedură penală) s-au făcut în contextul circumstanțierii modului în care s-au desfășurat faptele imputate procurorului pârât și în concordanță cu dispozițiile art. 46 alin. (1) teza I din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd că: *„În cadrul cercetării disciplinare se stabilesc faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției”*.

Totodată, se reține că abaterile disciplinare stabilite în sarcina recurentului nu vizează aplicarea sau interpretarea greșită a legii în emiterea vreunui act procedural de către pârâtul procuror, care să constituie motiv de nelegalitate a respectivului act și care să poată fi examinate în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Prin urmare, susținerile recurentului din această perspectivă, privind confirmarea legalității actelor procedurale emise de procuror prin sentința penală pronunțată de Tribunalul O , ca și cele vizând practica Înaltei Curți de Casație și Justiție în materie disciplinară nu au relevanța ce li se atribuie prin motivele recurs.

De asemenea, nu pot fi reținute argumentele invocate de recurent în susținerea tezei privind depășirea competenței Consiliului Superior al Magistraturii în ceea ce privește stabilirea în sarcina sa a abaterii prevăzută de art. 99 lit. h) teza a II-a, argumente întemeiate pe considerentele reținute în hotărârea nr. 1 din 16 decembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiile Unite, pe jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, ca și pe prevederile art. 20 alin. (2) din Constituție și ale art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului.

Astfel, prin decizia nr. 2 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 131 din 23 februarie 2012, Curtea Constituțională a respins obiecțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 și ale Legii nr. 317/2004, răspunzând prin aceasta și sesizării formulate de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiile Unite prin hotărârea nr. 1

din 16 decembrie 2011, precum și argumentelor privind lipsa de previzibilitate a normelor în discuție.

Este semnificativ de precizat, în contextul examinat, faptul că, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) teza a doua din Legea fundamentată, deciziile Curții Constituționale „sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor” iar în conformitate cu prevederile Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1995 „puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului ci și **considerentelor** pe care se sprijină acestea” (subl. ns.).

Or, în considerentele Deciziei nr. 2/2012, referitor la dispozițiile legale privind exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, Curtea Constituțională a statuat că „reglementările menționate nu privesc instituirea unui control asupra hotărârilor judecătorești, ci sancționează judecătorul pentru o anumită conduită. Hotărârile pe care acesta le pronunță sunt supuse căilor de atac prevăzute de lege”.

În aceeași decizie, instanța de contencios constituțional, reluând argumentele expuse într-o decizie a sa anterioară (respectiv Decizia nr. 588/2007), a reținut că textul legal în discuție „nu instituie o nouă cale de atac împotriva hotărârilor judecătorești. Astfel, de esența înfăptuirii actului de justiție este supunerea judecătorului în fața legii și, ca un corolar al cestei cerințe, respectarea normelor de procedură. Consiliul Superior al Magistraturii, în virtutea rolului său constituțional de garant al independenței justiției, îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, așadar și în situația nerespectării, de către aceștia, cu rea-credință sau din gravă neglijență, a normelor de procedură. Obiectul judecății îl constituie însă numai abaterile disciplinare, așadar conduita magistraților, aspect ce nu poate fi interpretat ca având semnificația unui control administrativ al hotărârilor judecătorești pronunțate de aceștia”

Nu sunt întemeiate nici criticile formulate de recurent din perspectiva încălcării principiului independenței procurorului.

Pe de o parte, Înalta Curte constată că, așa cum s-a expus și în cele ce preced, în cadrul procedurii de stabilire a răspunderii disciplinare în cauză nu au fost puse în discuție, ca atare, aspecte ce vizează modul de administrare a probatoriilor ori tactica de anchetă adoptată de către procuror, ceea ce să poată crea o îndoială legitimă cu privire la independența procurorului în adoptarea soluției.

Pe de altă parte, Înalta Curte atrage atenția că principiul independenței procurorului nu este absolut, acesta implicând, în mod necesar, un alt principiu, cel al responsabilității. Independența magistratului nu constituie și nu poate fi

interpretată, după cum a statuat și Curtea Constituțională în practica sa, ca o putere discreționară a acestuia sau o piedică în calea angajării răspunderii sale în condițiile legii, indiferent dacă este vorba despre răspundere penală, civilă sau disciplinară.

Din acest punct de vedere, se impun a fi respinse și considerentele expuse de recurent în legătură cu practica în materie a aceleiași Comisii de disciplină pentru procurori, exemplele invocate de magistrat rezultând din situații de fapt care nu sunt identice cu cea dedusă judecății în speță.

Tot astfel, se constată că nu sunt fondate susținerile recurentului privind nepronunțarea instanței de disciplină asupra cererii acestuia privind schimbarea încadrării juridice a faptei prevăzute de art. 99 lit. h) teza a II-a din Legea nr. 303/2004.

Din analiza hotărârii nr. 1/P din 8 februarie 2012 emisă în cauză de Secția pentru procurori, se constată că, în considerentele acestei hotărâri (fila 3 din hotărâre), instanța de disciplină a apreciat că respectiva cerere formulată de pârâțul procuror vizează apărări de fond, urmând ca susținerile acestuia să fie avute în vedere la momentul analizei fondului cauzei.

Această apărare a fost examinată și înlăturată motivat de către Secția pentru procurori în considerentele hotărârii, cu respectarea dispozițiilor art. 50 din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale art. 261 din Codul de procedură civilă, în raport cu calificarea dată cererii neimpunându-se, în speță, soluționarea acesteia în mod distinct prin dispozitivul hotărârii.

1) Referitor la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. d) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare

Primul motiv de nelegalitate invocat de recurent sub acest aspect, fundamentat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă are în vedere încălcarea legii de drept substanțial, mai precis aplicarea unui text de lege străin de situația de fapt dedusă judecății sau extinderea normei de drept la situații neaplicabile.

Aceste ipoteze nu se regăsesc în considerentele hotărârii atacate.

În ceea ce privește abaterea prevăzută de art. 99 lit. d) din Legea nr. 303/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare, în forma în vigoare la acea dată, legiuitorul a stabilit că reprezintă abatere disciplinară „nerespectarea secretului deliberării sau a confidențialității lucrărilor care au acest caracter”.

Potrivit dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 544/2001, sunt exceptate de la accesul liber al cetățenilor „informațiile privind procedura în timpul anchetei penale sau disciplinare, dacă se periclitează rezultatul anchetei, se

dezvăluie surse confidențiale ori se pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei desfășurate sau în curs de desfășurare”.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 15 alin. (1) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor (a căror respectare este obligatorie conform art. 4 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare) „judecătorii și procurorii au obligația de a nu dezvălui sau folosi pentru alte scopuri decât cele legate direct de exercitarea profesiei informațiile pe care le-au obținut în această calitate”

Susținerile recurentului din această perspectivă vizează neîntreținerea condițiilor prevăzute de textul legal citat, extinderea textului de lege peste obiectul de reglementare și neîntreținerea elementelor constitutive ale acestei abateri.

În speță, i se impută, în primul rând recurentului faptul că, în calitate de procuror, a adus la cunoștința unor persoane neautorizate (din cadrul presei) informații ce rezultau din punerea în aplicare a autorizațiilor de interceptare emise de către instanță, de care a luat cunoștință în exercitarea atribuțiilor de serviciu, încălcând astfel obligația profesională de a proteja confidențialitatea lucrărilor.

Situația de fapt astfel reținută privind conținutul respectivelor informații este reală și de necontestat.

Astfel, se reține că, în cotidianul „Adevărul de seară” din data de 20 februarie 2011, a fost publicat articolul „I. B. : « B. va trebui să spună cum și-a construit imperiul financiar. Vorbim despre o caracatiță în jurul lui » » în care procurorul de caz a făcut următoarele afirmații: „Avem probe solide împotriva lui, pe lângă martorii care sunt membri ai familiei, avem martori sub acoperire”, precum și faptul că „avem probe zdrobitoare împotriva lui – declarații ale martorilor, interceptări telefonice.”

Agenția de știri Mediafax, la data de 24 martie 2011, a publicat articolul „Procurorul ce instrumentează dosarele lui B. M. contestă decizia Ministerului Public”, în cuprinsul căruia se menționează că procurorul I. E. a declarat că „este vorba de acte medicale în care se specifică faptul că S. A. ar avea probleme medicale. Pe baza acestor acte poate obține certificat medico-legal, prin care să se constate că nu poate suporta regimul de detenție și să fie eliberat. Avem indicii că actele medicale au în spate sume mari de bani”.

La data de 24 martie 2011, ora 19⁰¹, la emisiunea „Observator” difuzată de postul Antena 1, în cadrul unei intervenții în direct, procurorul I. E. a făcut următoarele afirmații: „Acum o săptămână sau două, pe una din interceptări spunea inculpatul „stați liniștit că vi se va lua dosarul” și uite că mi s-a luat”.

„B. . . , prin rudele sale, a dat suma de 200.000 de euro lui A . . . F . . . pentru a-l determina pe fiul său să își retragă plângerea”.

La data de 24 martie 2011, în ziarul România Liberă a fost publicat articolul „B. . . : declanșează conflict între procurorul anchetator și procurorul general al Parchetului Curții de Apel C. . . .”, în cuprinsul căruia se menționează că „procurorul I. . . . susține că « într-una dintre convorbirile înregistrate în urmă cu două săptămâni se spunea și mi s-a luat »”, făcându-se referire la dosarul cauzei.

Cu referire la preluarea dosarului, procurorul I. . . . E . . . a făcut afirmații și în cadrul emisiunii „Evenimentul zilei” de la postul de televiziune B1 TV.

În cotidianul „Gazeta de sud” din data de 25 martie 2011, a fost publicat articolul „Procurorul I. . . . nu va preda dosarul”, în care se specifică faptul că procurorul a afirmat că: „În urmă cu o săptămână – două, într-o discuție, S. . . . A. . . . spunea că dosarele îmi vor fi luate și, iată, mi-au fost luate”.

La data de 26 martie 2011, aceeași știre a fost publicată de Adevărul. ro în articolul „Minciunile procurorului I. . . .”, precum și în ziarul Curentul în articolul „Intoxicare de presă în cazul șpagă pentru M. . . . B. . . .”.

Analiza logică și teleologică a conținutului concret al afirmațiilor publice al recurentului, astfel redată, prin raportare la încheierile de ședință nr. 4 din 21 februarie 2011, nr. 6 din 3 martie 2011 și nr. 7 din 4 martie 2011 ale Tribunalului O. . . , infirmă susținerile magistratului privind reținerea eronată a caracterului confidențial al acestora de către Secția pentru procurori.

Având în vedere conținutul abaterii disciplinare, astfel cum a fost reglementat de legiuitor în art. 99 lit. d) din Legea nr.301/2004 și, în raport cu competențele și atribuțiile conferite de lege Consiliului Superior al Magistraturii în cercetarea și sancționarea respectivei abateri, nu se poate reține că instanța de disciplină nu ar fi avut dreptul să califice ca fiind confidențiale informațiile dobândite de magistrat în cursul exercitării atribuțiilor de serviciu sau că nu ar fi putut stabili aptitudinea faptei magistratului de a periclita rezultatul anchetei (această apreciere neavând nici semnificația și nici specificul cercetării judecătorești efectuate de către instanța de judecată în cauza penală).

Temeiurile de drept invocate de recurent în cadrul motivului de recurs privitor la această primă abatere disciplinară, ca și menționarea comunicatului de presă al Consiliului Superior al Magistraturii din 16 decembrie 2010 sunt inapte să susțină criticile recurentului formulate sub acest aspect, întrucât, reglementând natura de documente neclasificate, sau neîncadrarea în categoria de „secrete de serviciu” a unor informații, legiuitorul nu a exonerat expres magistratul de obligația

respectării confidențialității lucrărilor care au acest caracter și de obligația acestuia de rezervă.

În atare situație, se constată a fi lipsite de semnificația ce li se atribuie de către recurent și a celorlalte aspecte invocate sub acest aspect.

2. Referitor la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. h) teza a II-a din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, criticile invocate de recurent sunt, de asemenea, nefondate.

Abaterea disciplinară prevăzută de dispozițiile art. 99 lit. h) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 în forma în vigoare la momentul săvârșirii faptei (și prevăzută de art. 99 lit. t) din Legea nr. 303/2004 în forma actuală) constă în „*exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură (...) din gravă neglijență, dacă fapta nu constituie infracțiune*”.

Așa cum s-a expus anterior, constituționalitatea și convenționalitatea normei menționate au fost stabilite de către Curtea Constituțională, prin urmare aplicarea acesteia este obligatorie.

În ceea ce privește existența acestei abateri reținută în sarcina recurentului, în cadrul controlului judiciar exercitat pe calea recursului, se constată că Secția pentru procurori, ca instanță de disciplină, a dat o corectă interpretare textului legal mai sus precizat și a făcut o apreciere completă a materialului probator administrat nemijlocit și a celui rezultat în urma cercetării prealabile.

Sub acest aspect, s-a reținut corect angajarea răspunderii disciplinare a procurorului I E. pentru faptul că a furnizat direct presei unele date din dosarele pe care le avea în curs de soluționare, cu încălcarea prevederilor Ordinului nr.116 din 24 mai 2007 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și ignorarea dispoziției exprese a prim procurorului unității de a nu furniza mass-mediei aspecte din dosarele penale aflate în lucru.

Opinia recurentului, conform căreia ar fi respectat prevederile Ordinului nr.116/2007 și apărările formulate sub acest aspect sunt infirmate de probele administrate.

Așa cum rezultă din declarația prim procurorului C O., susținută și de înscrisurile atașate la dosar sub acest aspect, în ședința de lucru din 15 decembrie 2010, Ordinul procurorului general nr. 116/2007 privind desfășurarea activității de relații cu mass-media în Ministerul Public a fost prelucrat cu toți procurorii, fiecăruia dintre aceștia, inclusiv procurorului I E., fiindu-le înmănat câte un exemplar al ordinului.

Mai mult, în ședința de lucru din data de 25 februarie 2011, recurentului i s-a atras atenția în mod deosebit să nu furnizeze mass-mediei informații din dosare (vol. V – fila 92 dosar cercetare).

Aspectele concordante rezultate din interpretarea coroborată a tuturor probelor administrate, înlătură susținerea recurentului privind subiectivismul instanței în aprecierea unilaterală a probelor.

Apărările invocate de recurent, incluzând motivațiile vizând preeminența interesului public, dreptul la informare și dreptul la liberă exprimare sunt inapte să justifice înfrângerea obligației legale, constituționale și deontologice a acestuia, în calitate de procuror, de respectare a supremației legii, de îndeplinire cu corectitudine a îndatoririlor profesionale, precum și a îndatoririlor cu caracter administrativ stabilite prin legi, regulamente și ordine de serviciu.

În contextul examinat, se reține că dreptul la informare, ca și dreptul la liberă exprimare, așa cum, în mod constant s-a reținut și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, nu reprezintă libertăți absolute.

Obligația de rezervă a magistratului în privința exercițiului dreptului la liberă exprimare, corelat cu dreptul la informare a opiniei publice, funcționa, în condițiile în care procurorul avea o responsabilitate în ceea ce privește modul și limitele furnizării de informații către public.

Analiza concretă a afirmațiilor procurorului I. E. relevă faptul că acesta a **depășit limitele** dreptului la exprimare, respectiv ale unei anumite transparențe care trebuie să caracterizeze actul de înfăptuire a justiției.

Din această perspectivă, Înalta Curte constată că, într-adevăr, în ceea ce privește urmările faptei, concluziile instanței de disciplină sunt legale și temeinice și că cele susținute de recurent, privind existența unui ordin verbal al prim procurorului pentru a furniza informații presei, obținerea notei maxime la itemul de evaluare privind relațiile anterioare cu presa, poziția ziarului „Cotidianul”, laborioasa sa activitate profesională, precum și relațiile sale anterioare cu presa nu prezintă semnificația atribuită de autorul recursului și sunt inapte să-l exonereze pe acesta de răspunderea disciplinară în cauză.

În mod eronat susține recurentul că dreptul său la replică prevăzut de art. 19 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor ar justifica „luarea sa de poziție” în maniera în care asta a făcut-o în mod public.

Aspectele invocate de recurent privind pretinsa intenție de discreditare a sa sunt simple aserțiuni, irelevante din perspectiva controlului de legalitate și temeinicie pe care Înalta Curte de Casație și Justiție îl realizează cu privire la hotărârea atacată, sub aspectul întrunirii elementelor constitutive ale abaterii disciplinare ce i-au fost reținute acestuia în sarcină.

În temeiul tuturor celor expuse și a faptului că nici înscrisurile depuse în recurs nu pot înlătura caracterul culpabil al faptelor, Înalta Curte constată că Secția pentru procurori și judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, ca instanță disciplinară, a stabilit în mod just situația de fapt, rămasă neschimbată în

recurs și care a reliefat clar existența faptelor, a conduitei reprobabile, a vinovăției și a consecințelor acestora și a dat o corectă încadrare în drept faptelor în discuție.

Cum nici motivul de casare invocat în subsidiar nu poate fi admis, pentru considerentele prezentate la începutul analizei, în temeiul prevederilor art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale art. 312 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă, se va respinge prezentul recurs, ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de **I** **E**
împotriva hotărârii nr. 1/P din 8 februarie 2012 a Consiliului Superior al
Magistraturii – Secția pentru procurori.
Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 14 ianuarie 2013.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTORI: